

יו"ר אש"ף מזהיר בעיתון ערבי על מגעיו עם גופים ישראלים ציוניים - יעצו מנבא דו"קים, בין מדינת ישראל ומדינה פלסטינית - דובר אש"ף ושר של משלת ירדן מבדלים כנס של מוסד ישראלי

לקראת תפנית באש"ף?

אך הפצצה האמיתית של היראיון — ואולי הסיבה העיקרית לעריכתו — היתה טמונה בקטע שבו העלו המראיינים את שאלת המגע עם ישראלים-פלסטינים.

היה ברור כי המראיינים עצמם אינם מתייחסים למגעים באהדה. הם הקפידו להזכיר בהקשר זה את מצפן האנטי-ציונית, ואף לרמוז כי המגע נועדו ליצור פילוג בישראל. אך כל הנסיונות האלה נדחו על-ידי ערפאת עצמו בתוקף.

כנראה מישפטים קצרים (ראה מיסגרת) צעד ערפאת צעד גדול קדימה: הוא הורה בפירוש ש-

ערפאת. הראיון פורסם בגליון שנשא את תאריך ה-19 בדצמבר. על שער התנוסס ציור של מנהיג אש"ף. הראיון, המשתרע על עשרה עמודים, הוא שיחה בין ערפאת ובין שני כתבים בכירים של השבועון, הודא אל-חוסייני החיננית ופריד אל-חטיב. השיחה גלשה מענייני לבנון לבעיות בינלאומיות, מביי קורת על הנשיא אנואר אל-סאדאת למילי חמת איראן-עיראק, שלגביה גילה ערפאת זהירות דיפלומטית ראויה-לציין. ועד לבעיות פלסטיניות פנימיות. מסתבר כי לטווח קצר אין ערפאת אופטימי. הוא חושש מהתקפות ישראליות גדולות בלבנון, ומחמקה אמריקאית גוברת בישראל.

יאסר ערפאת: דושיח עם של

דבריו של יאסר ערפאת בשבועון הלבנוני הגדול ביותר, "אל-חואדאת"

אל-חואדאת: בעיקבות ההחלטה של ממשלת ישראל, המונעת ממדינאים ישראלים לנהל משא-ומתן או קשרים עם האירגון (אש"ף), מה עתיד קשרים עם תנועת-השלום, מצפן ושל?

ערפאת: אנו ממשיכים. ההחלטה שלנו היא של המועצה הלאומית הפלסטינית, שהתקבלה בשנת 1977. היא מדברת על פתיחת דושיח עם כל הכוחות הדמוקרטיים והמתקדמים בישראל ומחוצה לה. אנו נמשיך בכך. מי שמוכן להמשיך את הדושיח איתנו, שיבוא גם הוא. אני מחוייב לדושיח זה. אני יו"ר הוועד הפועל (של אש"ף), ונבחרתי על יסוד תוכנית זו.

אל-חואדאת: האם דיאלוג זה תרם ליצירת פירוד בקרב המדיי נאים בתוך ישראל?

ערפאת: מטרת הדושיח לא היתה יצירת פילוג בקרב המדינאים. המטרה היתה יצירת יסודות פוליטיים במרחב. (פורסם בגליון מה-19 בדצמבר 1980).

האוסטרי, ברונו קריסקי, הגיע גם עיצאם סארטאוו, יעצו של יאסר ערפאת והי אחראי לקשרים הפוליטיים של הנהגת פת"ח עם חוגים ישראלים. באותו כנס זכה שימרון פרס להישג מדיני. הוא שיטח את תחזונו לפני ראשי האינטרנציונל, תבע מהם הצהרת מפורשת של תמיכה בו, לקראת ההתמודדות שלו במפלגתו והבחירות הקרובות לכנסת. האינטרנציונל קיבל החלטה שקבעה כי "המערך של העבודה הוא כוח-השלום ברי החיות היחיד בישראל ולמען ישראל". החלטה זו הקפיצה לא רק את כוחות-השלום הישראליים, שלא נכחו בכנס, אלא גם את סארטאוו.

הוא כינס במאדריד מסיבת-עיתונאים, שבה תקף את ראשי האינטרנציונל על תמיכתם במפלגה הקוראת למלחמה בעם הפלסטיני. עם שובו לביירות, פירסם בשבועון בשפה האנגלית מאגרי מורנינג ("יום ב' בבוקר"), המקורב לאש"ף, מאמר תקיף. זעם סארטאוו: "טענה כזאת, המת עלמת מכל העובדות בשטח, מחסלת במשיכת-קולמוס את כל כוחות-השלום בישראל, וביניהם תנועת של", תנועת שלום עכשיו וקבוצת ניראוטלוק... בקובעו כי מפלגת-העבודה היא כוח-השלום היחיד בישראל, קובע האינטרנציונל הסוציאליסטי כי כוחות-השלום אלה אינם קיימים, או שאין להם קשר לשלום. הדבר מסלק את כוחות-השלום הכנים..." (העולם הזה 2261).

המומחים, שקראו את הראיון, הופתעו. היתה זאת הפעם הראשונה שבה זיחה מנהיג בכיר של אש"ף כוחות ישראלים מסויימים, בעלי אופי ציוני מובהק ומוצהר, והגדיר אותם ככוחות-שלום "כנים".

הם ניחשו שיש דברים בגו — והם לא טעו.

פצצה של

ערפאת

הראיון של סארטאוו בעיתון הביי-רוי פורסם בגליון שנשא את תאריך ה-15 בדצמבר 1980. כעבור ארבעה ימים באה הי-פצצה האמיתית.

השבועון הביירותי בשפה הערבית, אל-חואדאת ("האירועים"), גדול השבועונים בלבנון ואחד מחשובי העיתונים בעולם הערבי כולו, ערך ראיון ארוך עם יאסר

עיוות המלוויה הישראלית בא לי מקום, התקין את מכשירו והמתין לפתיחת הכנס. אולם הוא לא צילם. לפתע בא למקום הכתב לעניינים ערביים, אהוד יערי, הודיע לצוות קצרות: "לא מצלמים!" הסביר יערי למארגנים: "זה לא חדר שות!" ולאחר רגע: "ממילא לא ישרדו את זה!"

נראה כי השיקול של כלית-קשורת אחרים היה שונה. למחרת היום פירסמו עשרות תחנות-שידור ועיתונים את הכנס ברחבי העולם. הנהגת אש"ף וממשלת ירדן הגיבו עליו בהודעות רשמיות. עיתון נאם ושרים מכמה ארצות ביקשו חומרי רקע.

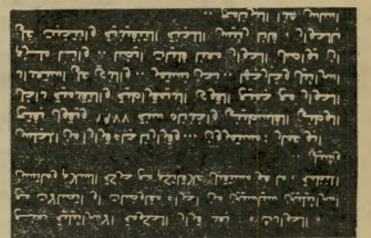
אך הציבור הישראלי לא שמע עז כך דבר. כשבילו החליט מי שהחליט: "זה לא חדשות".

"כוחות-שלום כנים"

כנים

הכנס מטעם המועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטיני יכול היה להיות שיגרתי, לולא אירעו בו שני דברים, שהיכו גלים בעולם: מיכתב-ברכה וסמל.

מיכתב-הברכה היה כתוב באנגלית בר כתב-יד, ונמסר לידי האלוף (מיל') מתי פלד, יו"ר המועצה. בעל-הברכה: הד"ר (לניתוח-ילב) עיצאם סארטאוו, מראשי

הקטע על שד"י בראיון ערפאת "אנו נמשיך במגעים..."

אש"ף. הסמל היה מורכב משני דגלים שלובים: הדגל הישראלי והדגל הפלסטיני. אולם ההתפתחות, שהפכה את הכנס לסנסציה בינלאומית, לא התחילה באולם בית אגרון בירושלים. היא התחילה חודש לפני כן, בביירות ובמאדריד.

במאדריד התכנס מושב האינטרנציונל הסוציאליסטי. בפמליה שבאה עם הקאנצלר